

HOTELLI
FLAMINGO

ALEX MILWAY

Suomentanut Aila Herronen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Hotel Flamingo

Text and Illustrations copyright © Alex Milway 2019
Originally published in the English language as *Hotel Flamingo*
by Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Books UK

The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2020
ISBN 978-951-0-44883-0
Painettu EU:ssa

Arriettylle

Villihuvipuisto

Piraatin
purjehdusmatkat

Viiksvallun
satama

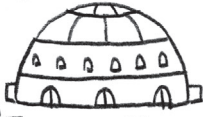
Elokuvateatteri
Spöksyhammas

Ostoskeskus Katti

Keilahalli Kvaak

Bulevardin
urheiluiglu

ELÄINBULEVARDI

Hotelli Flamingo

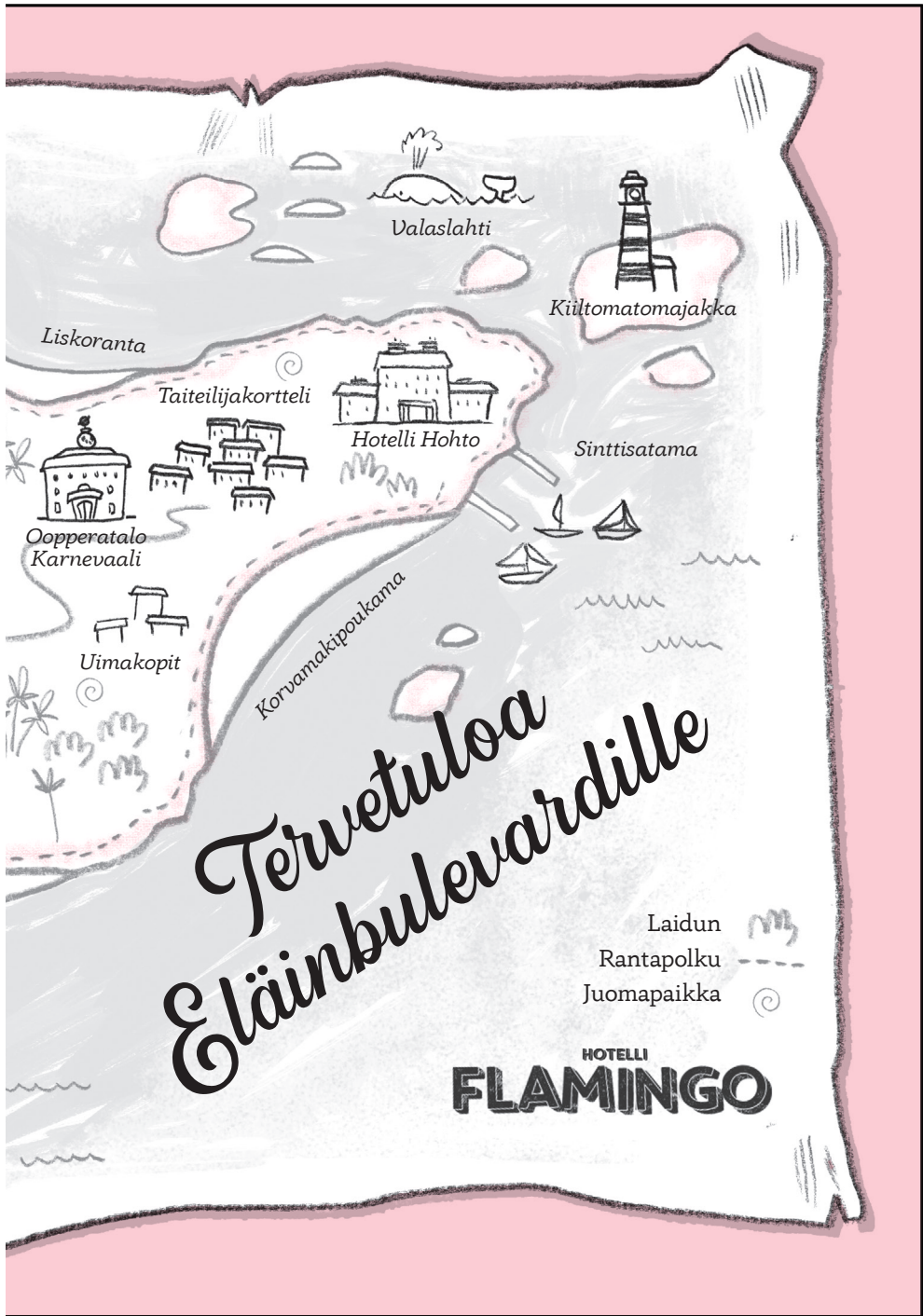
Näköala-
paikka

Sarvikuonolinnake

Hiekkadynnit

Savanniranta

Valaslahti

Kiiltomatomajakka

Liskoranta

Taiteilijakortteli

Hotelli Hohto

Sinttisatama

Oopperatalo
Karnevaali

Uimakopit

Korvamakipoukama

Tervetuloa Eläinbulevardille

Laidun

Rantapolku

Juomapaikka

HOTELLI
FLAMINGO

LÖYDÄTKÖ
MINUT TÄSTÄ
TARINASTA?

Hotelli Flamingo

Kaupungin aurinkoisin hotelli

Anna Dupont hyppäsi ulos taksista ja näki Hotelli Flamingon ensimmäisen kerran.

”Voi ei, mikä murju!” hän huudahti.

Hotelli Flamingo ei ollut kaunis näky.

Se ei juurikaan muistuttanut Annan kädessä olevaa valokuvaa. Maali hilseili harmaaksi haalistuneissa seinissä, ikkunat olivat rikki ja pyöröovi oli pyörähtänyt viimeisen kerran.

Suuri iäkäs karjuherra työntyi ulos rikkinäisestä ovesta. Hänellä oli yllään kirkkaanpunainen univormu, ja suurten korvien välissä keikkui pikkuruinen punainen hattu.

”Tervetuloa Hotelli Flamingoon, kaupungin aurinkoisimpaan hotelliin!” karhu sanoi yrittäen tavoitella reipasta sävyä.

”Mitä aurinkoista siinä muka on?” Anna kysyi. ”Katso nyt! Hotelli Flamingo on luhistumispaikassaan.”

Karjuherra näytti surulliselta. Hän taisi loukkaantua.

”Mikä sinun nimesi on?” Anna kysyi.

”N. Karhu, neiti”, karhu mörähti.

”Olen täällä ovivahtina.”

”Onko tämä hotelli siis yhä auki?”

Anna kysyi.

”Kyllä vain”, karhu vastasi. ”Meillä ei tosin ole ollut vieraita kolmeen vuoteen.”

Anna nappasi matkalaukun käteen ja marssi ovelle.

”Herra Karhu”, hän sanoi. ”Minä olen Hotelli Flamingon uusi omistaja. Asioihin tulee nyt muutos.”

N. Karhu suoristi ryhtinsä. ”Oletko sinä uusi pomo?” Hän väänsi rikkinäisen oven väkisin auki voimakkailla tassuillaan.

”Sinun jälkeesi, neiti.”

Anna astui sisään hotellin aulaan. Vastassa

oli lannistava näky. Hotelli näytti sisältä yhtä pahalta kuin ulkoakin. Katosta roikkui hämähäkinverkkoja paksuina verhoina ja kokolattiamattoa peitti pölykerros. Ja mikä haju! Anna ei osannut sanoa, mistä se tuli, mutta

hotellissa haisi homeisilta sukilta, joiden päälle on pirskotettu sitruunaa.

Anna huokaisi. ”Täällä riittää hommia.”

Anna meni vastaanottotiskille. Se oli varmasti ollut aikoinaan hyvin pramea. Nyt sillä röhnötti rengashäntämaki. Anna tökkäsi sitä olkapäähän.

Rengashäntämaki hyppäsi pystyyn, ja sen suuret silmät räpähtivät auki.

”Pitääkö kiirettä, Makke?” Anna kysyi luettuaan makin nimen nimikyltistä.

Rengashäntämaki haukotteli. ”Hyvä että perässä pysyy”, hän sanoi ja hieroi silmiään.

”Niinpä näkyy”, Anna sanoi.

Rengashäntämakiin ei ollut helppo saada liikettä, mutta hän oli todella hyvä muistamaan kaikkien hotellivieraiden nimet ja toiveet, kuten vastaanottovirkailijan kuuluikin.

”Mikä päivä tänään on?” Makke kysyi.

”Mitä?” Anna kysyi.

Siitä taisi todella olla aikaa, kun Makke oli puhunut hotellivieraiden kanssa.

”Anteeksi”, Makke sanoi ja pyyhkäisi pölyt vastaanottotiskiltä. Hän avasi suuren nahkaselkäisen vieraskirjan ja otti kynän käteen. ”Millaisen huoneen haluaisitte, neiti? Yhden hengen vai...”

”Miten niin huoneen?” Anna kysyi.

”Toimiston minä tarvitsen. Tämä on minun hotellini. Minä omistan sen.”

”Niinkö?” rengashäntämäki kysyi.

Hän suoristi nopeasti selkänsä ja pudisti univormuaan.

”Niin juuri”, Anna vastasi. ”Isotätini Matilda jätti tämän hotellin minulle perinnöksi. Minä olen uusi johtaja.”

Rengashäntämakin silmät pyöristyivät
”Olen kovin pahoillani, neiti”, hän sanoi ja
osoitti sitten lasiovea takanaan. ”Toimisto on
tuolla, mutta siellä on vähän sotkuista...”

”Tämä koko paikka on yhtä sotkua”,
Anna sanoi. ”Missä henkilökunta on?
Missä kaikki siivoojat ja tarjoilijat ovat?”

”He lähtivät jo kauan sitten”, N. Karhu
sanoi ja tepasteli ympäri aulaa.

”Ei täällä ole enää muita kuin minä
ja Makke, neiti. Muita ei ole
jäljellä.”

Anna pudisti paheksuvasti
päättään. ”Ei hotellia voi
pitää pelkästään yhden
makin ja yhden karhun
voimin”, hän sanoi.

”Me olemme samaa
mieltä”, N. Karhu sanoi.

”Meillä ei kuitenkaan ole varaa maksaa itsellemmekään palkkaa, saati sitten muille. Kassakaappi on tyhjä.”

”Miksi te olette vielä täällä, jos ette kerran saa palkkaa?” Anna kysyi.

”Koska tämä on meidän kotimme”, karhu sanoi lämpimästi. ”On aina ollut ja tulee aina olemaan. Hotelli Flamingolla on paikka sydämessämme.”

Oli selvää, että N. Karhu ja Makke välittivät hotellista. Olihan sekin jotain. Anna käveli aulan poikki ja tutkaili sitä kuin uusi kapteeni laivaansa.

”Tästä lähtien se on minunkin kotini”, Anna sanoi. ”Ja jos me teemme kovasti töitä yhdessä, voimme saada aikaan vaikka mitä.”

Esittelykierros

Hotellin toimistoa ei ollut käytetty moneen vuoteen. Seinillä riippui aiempien omistajien muotokuvia, ja isotäti Matildan maalauskin kurtisteli seinällä kulmiaan. Vanhojen papereiden pinot ylsivät kattoon saakka.

”Kyllä se täällä jossain ihan taatusti on”, N. Karhu mutisi ja työnsi syrjään kasan kirjekuoria. Niiden alta paljastui työpöytä.

”Kiitos”, Anna sanoi.

”Täällä on tuolikin”,
N. Karhu sanoi ja
nosti likaisen vanhan
kukkaruukun pois törkyisen
ruskean tuolin päältä.

”Mitä tälle hotellille
oikein tapahtui?” Anna kysyi
karhulta.

”Se on pitkä tarina”,
vastasi N. Karhu,
joka kertoili tarinoita
mielellään. Hänen
silmänurkkaansa kihosi
kyynel. ”Tämä oli
kaupungin ainoa hotelli,
kunnes herra Viljami
Villipeto rakensi mäelle
megahotellin nimeltä
Hohto. He varastivat

meidän henkilökuntamme ja asiakkaamme. Hohto oli niin uusi ja hieno luksushotelli, että emme pystyneet kilpailemaan sen kanssa.”

Annan mielestä Hotelli Hohto ja herra Villipeto eivät kuulostaneet ollenkaan hyvältä.

”Tämä hotelli oli varmasti aivan erityislaatuinen”, Anna sanoi.

”Niin olikin”, N. Karhu myönsi.

”Hotelli Flamingo oli Eläinbulevardin vieraanvaraisin paikka. Me toivotimme kaikki elävät otukset tervetulleiksi pahkasikoja myöten. Toisin kuin Hotelli Hohto. Täällä paistoi aina aurinko, vaikka taivas olisi ollut pilvessä.”

”Kaupungin aurinkoisin hotelli”, Anna sanoi.

”Juuri niin, neiti”, N. Karhu sanoi.

”Siinä tapauksessa meidän täytyy palauttaa tämä hotelli entiselleen”, Anna julisti.

Hotelli Flamingo aloittaa
valloittavan kirjasarjan.

Tervetuloa kaupungin vieraan- varaisimpaan hotelliin!

Anna Dupont perii Hotelli Flamingon. Paikan päällä häntä kohtaa yllätys, sillä ennen niin loistokas hotelli on päässyt rähjäiseen kuntoon. Mutta ei hätää, uskollisen eläinhenkilökuntansa kanssa neuvokas Anna järjestää paikat kuntoon, ja pian ensimmäiset vieraat saavat tulla. Mutta kilpailevan hotellin omistaja ei lainkaan pidä Flamingon riemukkaasta tunnelmasta...

Hyvän-
tuulinen
täysosuma
6-9-vuotiaille!

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-44883-0